Ramato luggemisseſt ja kirriko käimisseſt.

Armas Eestirahwas!

Ue aasta hakkatusses sünnib meil kül paar sõna ilma naerota teine teisega kõnnelda. Istume nattuke mahha ja mõtleme järrele, kui paljo Neäripäiwi Jumal meile iggaühhele jubba kinkinud? Mul on se tännawune jubba 43mas, kui mitmes sul? Keik sedda head, mis Jumal selle aia sees mulle teinud, ei jõua ma sulle suga egga sullega ülleskrakida. Ma ussun, sa ei jõua sedda ommalt poolt ka mitte. Ta on esimesse, teise ja kolmandama õppetusse järrele meile just ärraräkimatta paljo head teinud ning, kuida sa issegi tead, mitte kui olleks ta meile sedda wõlgo, waid keik „issalikkust, jummalikkust armust ja heldusseſt.“ No hea kül, armas wend, kuida nüüd sellega luggu, mis meie kohhus on? Sa tead jo, mis ma mõtlen: kido, tänno, tenimisse ja sõnnakuulmissega, kuida lähhäb sellega? Pista ommeti käsi põue, tunne mis seal tuksub. Ussu mind, wend, kui ma mõnni kirrik'sand olleksin, mul olleks sulle ja mulle paljo üttelda! Mis ma seſt tagga selja pean, meie olleme mõllemad tännamatta, tuimad ja holetumad innimessed, ja taewa Issal polleks mitte tarwis, sähhärduste wasto helde ja armolinne olla. Sa tead kül, kui ma sinno ja minno wiggasid hakkaksin ülles otsima ja nimme piddi nimmetama, egga se liig raske ep olleks. Agga se polle minno ammet, sa wõiksid sedda ninnatarkusseks nimmetada, ja sul olleks sulla õigus. Pühhigo iggamees omma ninna ja korristago omma kodda. Sa tead jo sedda luggu piñnast ja palgist. Sedda on meil mõllemil tarwis uel aastal meletulletada. Meie olleme muidogi ussinad nenda teggema, kui olleks meid teiste kohhtomõistjaks lodud. Teiste wiggasid kaswatame, omma wiggasid kahhandame. Se polle mitte õige, agga mis on parrako pattuse innimesse jures õige?